

P. G. C. Jensen: Da jeg vil tillade mig at forudsætte, at det vil kunne lykkes uden Udvalgs Nedsættelse at komme til Enighed om Ændringsforslagene, skal jeg ikke stille Forslag om Udvalgs Nedsættelse.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i § 165 i Lov om Konkurs m. m. af 25. Marts 1872.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3751—52.)

Sagen sattes under Forhandling.

P. G. C. Jensen: Den Adgang til Arrest paa Person, Gældsarrest, som Konkurslovens § 164 omtaler, saaledes som denne Paragraf i øvrigt nu er ændret ved Loven af 18. December 1897, er efter min Opfattelse nærmest at betragte som et Retsmiddel, hvis Øjemed det er at faa en forfalden Fordring betalt i Tilfælde af, at Skyldneren staar i Begreb med at rejse ud af Landet for længere eller ubestemt Tid. Man gaar nemlig ud fra, at naar en Mand staar i Begreb med at rejse bort fra Landet, vil han gøre sig overordentlige Anstrengelser for at kunne fortsætte denne Rejse, og hvis man i det Øjeblik, han staar paa Banegaarden eller Dampskibet, møder med Fogeden for at gøre Arrest paa ham for et Beløb, som han skylder og ikke kan nægte, vil han gøre, naar han kan, et Greb i Lommen og tage Penge, som han ellers vilde rejse ud af Landet med, og betale Fordringen. Det mener jeg er den væsentligste Hensigt med Bestemmelsen i Konkurslovens § 164, og i Forbindelse dermed staar den Betragtning, at hvis Manden ingen Penge har i Lommen, ville hans Slægt og Venner maaske træde til og skaffe ham Adgang til at rejse ved at gaa i Kaution eller ved at betale for ham. At derimod denne Bestemmelse i Konkurslovens § 164 skulde anvendes som en Hævn, idet man vilde forhindre nogen i at rejse, blot fordi man vilde lægge ham denne Hindring i Vejen uden at faa Penge, anser jeg for at være mindre rimeligt og mindre sandsynligt. Nu har Forholdet hidtil været efter § 165 i Konkursloven, som dette Forslag gaar ud paa at forandre, at denne Arrest, som saaledes kan gøres, bortfalder, saa snart

der enten kan gøres Eksekution for Fordringen eller Skyldnerens Bo tages under Konkursbehandling her i Landet. Det første, at den personlige Arrest maa bortfalde, naar man kun gør Eksekution for Fordringen, er ganske rimeligt. Thi det er netop Øjemedet med Arresten at bringe det dertil, at man har et eksigibelt Krav, saaledes at man straks kan gribe ned i de Ejendele, der maatte være at lægge Beslag paa. Og at det samme gælder ved Konkurs her i Landet, er ogsaa ganske naturligt; thi ved Konkursen lægges netop Rettens Haand paa alle de Ejendele, som Skyldneren har. Den Forandring, Lovforslaget nu tilsigter at indføre, gaar ud paa, at ogsaa Skyldnerens Konkurs i et andet Land skal medføre samme Virkning, altsaa at Arresten skal bortfalde. Man tænke sig altsaa, at det er en Udlænding, som vil forlade Landet her og skal betale her, han kan arresteres, der kan lægges Arrest paa hans Person, naar han staar i Begreb med at forlade Landet uden at betale, hvad han skylder her. Men naar det saa meddeles, at han er gaet fallit i sit Hjemland, saa gaar Forslaget ud paa, at Arresten skal bortfalde, og at han skal slippes løs. Dette finder jeg at være rimeligt nok, og det tror jeg nok maa anbefales. Det kommer i det hele taget af, at jeg ikke er en Ven af nogen Arrest paa Person for Gæld, og naar der tilvejebringes traktatmæssig Overenskomst med Gensidighed i disse Forhold, finder jeg det overhovedet meget anbefalelsesværdigt at komme dertil. Men det maa naturligvis for det første *officielt konstateres*, at Konkursen i det fremmede Land er indtraadt, og naar dette saa er sket, antager jeg, at det er en nødvendig Konsekvens deraf, at forinden Arresten saa hæves her, maa Arrestekvirenten kunne fordre, at Skyldnerens her-værende Ejendele inddrages under Konkursen, altsaa lægges i Beslag af Retten her. Det vilde være ganske meningsløst, at Konkursen i det fremmede Land ikke havde en saadan Virkning, men derimod skulde faa Fuglen til at flyve, naar man lige havde den i Haanden. Det er ganske unaturligt. Det staar ikke i Lovforslaget, men jeg antager, at det er Meningen, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at det ligefrem maa følge af Sagens Natur, og at en Overenskomst derom ogsaa maa træffes med det fremmede Land, saaledes at man altsaa siger: Ja vel, der er ikke noget i Vejen, saa skal Arresten ogsaa ophæves, men samtidig dermed skal